

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Apologie [1805]

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Apologie [1805]", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staf02tom-shoot-workid54660/facsimile.pdf> (tilgået 11. december 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

13   Ja! han komme vil, den Ømme.
      Han er meget kiendelig,
      Tidt jeg saac ham jo i Drømme
      Og jeg troer han ligner mig.

14   Under dølgende Jasminer
      Sød-uroelig ligger jeg,
      Ind i Skyggerne han triner,
      Men jeg Aanden drager ei.

15   »Zoraide! Zoraide!
      Søde! Hulde! Sover du?
      See din Elsker ved din Side!
      Kom dit Blomsterbrev ihul!»

16   Og lig Biers Sværme, stræbe
      Kys i Kys at vække mig,
      Og med fyrig Tørst min Læbe,
      At modtage, aabner sig.

17   Og hans Arme mig omsnære,
      Og – men ak! jeg intet veed!
      Dog jeg aner det maae være
      Allahs¹⁾ bedste Salighed.

1) Paz Arabisk, Gud.

Apologie

Gierne jeg lider Italiens Søn, skiondt Rygtet ham revser
      Og man taler om ham som om en Oger han var;
3   *Dantes Paradis beboet af Miltonske Diavle,*
      Saaledes kalder *Boufflers*, troer jeg, det yndige Land.
      Naar jeg om Vinteren før ved Ovnsens fortroelige Lue,

6   Hvor den attraa'de Gru kildrer selv mandige Siel,
       Mellem Spøgelsesagn og blodige Røvetromaner
       Hørte begjærlig til, hvergang en klogere Mand
 9   Om Scorpioner og Gift samt fele Banditer fortalte,
       Hvilke det skjønneste Land end til det farligste gjør,
       Ikke lætzoende da den gamle Fordøm jeg hylde',
 12   Tvertimod, i min Barm følte jeg Trækfuglens Drift.
       Seenere kom jeg og saae, at meget var kun overdrevet,
       Nogen aldeles falskt, andet med Nytte i Pagt.
 15   Hirnen bevare mig for at forsvare de Sydliges Trædkshed,
       Men et snedigt Bedrag synes dem *Klogeres Ret*;
       Mindre endnu jeg vil en Krands om Dolkene flette,
 18   Men de droges og her blottet¹⁾ ei Themis sit Sværd.
       Sieldnere end hos os, jeg hørte paa Torvet, i Havnens,
       Skieldord, Banden og Kiv, ingen Beruset jeg saae,
 21   Thi hvor man ei tør haabe ustraffet en anden at krænke,
       Varsom handler enhver, Samlivet vorder saa fiint
       Selv i de Ringeres Kreds, at de vilde synes *Signori*,
 24   Røbtes de ikke ved Dragt, Arbeid og bruunt Colorit.
       Stedsse prisede jeg det daglige Livs Ornamenten,
       Stedsse elskede jeg Urbaniteten, som snøer
 27   Smagens neste Acanth²⁾ om Samfundets grundende Støtter,
       Saaledes samlende Ynde og Styrke i Pagt:
       Thi kun Palmerne vinder hvo dorisk Diærvhied forener
 30   Med den attiske Smag samt den corinthiske Pragt. –
       Lad er Romunernes Afkom, ja vist! men hvi skal de trælle
       Da den gode Natur driftig arbeider for dem?
 33   Lader os andre, som hun saa rændelig ikke betenkte,
       Dog ei rose hvad kun tvungen Nødvendighed er,
       Og ei glemme, at nærmere Solgudens blussende Arne
 36   Det guddomrueligt³⁾ er, stille at sidde derved.
       Ikke at tale om, at Arbeid er Overdaads Foster,
       Medens Nøisornhed Hvilens Veninde tidt er.

¹⁾ En Blomst og den corinthiske Piles Capital

²⁾ Il divino fantasista – den guddommelige Hvile – siger Itakeneren.

- 39 Endelig, hvad man stedse og uden Betænkning gientager
 Om Opløsningen af Sæders indviede Baand,
 Og den spartanske Skik af fælles og byttede Qvinder,
 42 Da er Dadlen tildeels vrang og Uvidenheds Værk.
 Gerne troer jeg, at naar en ærbar Fremmed indtræder
 I Theatret, hvor sex Rader af Loger rundt gaae,
 45 Han med Forargelse seer et elskende Par i hver Loge,
 Som om det store Rum ikkun et Hekkebuur var:
 Men naar han nu paa nordboevnis om Forførelse taler,
 48 Og om Opdragelsens Savn, vissehg tager han feil.
 Døttre opdrages i Klostre af Livet forædlende Nonner,
 Og som Hestias Ild vogtes Italiens Møe;
 51 Svøbt i dølgende Slør og under Matronens Øie,
 Blufærdig samlet i sig, træder hun offentlig frem;
 Aldrig ved Ynglingens Side hun sidder og Patareus³⁾ dyrker,
 54 Aldrig med ham hun i Dands svimlende drejer sig om.
 Overalt er det vist, at Skinnet hver Fremmed bedrager,
 Hvis han betænker ei, at i det heedere Land
 57 Livet raskere er, at hisset Begyndelsen viser
 Sig som Fuldendelsen her, Attraae som Nydelse selv.
 Derfor synes Løslagtighed hvad ikkun et Ømhed,
 60 Som lig Somunerens Sol almeen udstraalet sit Smil.
 Galanterie er ikke usædelig, tvertimod pryded'
 Den hos de ædlere Folk Samlivets inderste Kteds.
 63 Grækerne fletted' den ei i deres mangfoldige Krands,
 I deres Poesie ofte vi savne dens Blomst.
 Lader mig tie om alt hvad Ynglingens Dannelse vinder
 66 Ved den tidlige Drifts Standsning i finere Form,
 Ved det nærmere Liv med herteadlydende Qvinder,
 Hvor den salige Kunst, dem at behage, bær Priis:
 69 Thi ei visner hans Blomst i købte Heterers Omfavnen,
 Ei han sin ufødte Slægt jorder i ufrugtbar Skiod,
 Ikke han frygter Erinnen, som lærer bag Cypria's Alter,
 72 Straffende den som frembær Bærmen i urene Kar. --

³⁾ Bacchus.

Nu da i Forsvar jeg har Italienerne taget,
 Lader til Slutning mig end noget anføre til Roes.
 75 Meer under Hiertets Bud end vrangt Meerings Bestyren,
 Hører han dybt i sig selv Menneskets sikkerste Lov,
 Og hans Indte er ligt en Harpe med tusinde Strengte,
 78 Hver en Tonerad risler blant Strengene åen,
 Selv en nænsom Berøren aflokker dem elskede Toner,
 Saa at hver Livsmelodie blød og mangfoldig opstaaer.
 81 Alt det Skønne han dyrker, see! sveedende under sin Byrd
 Skotter Lastdrageren tidt hen til et Kunstrmonument,
 Og naar Billingtons Røst den skønne Verden fortryller,
 84 Naar i Logerne selv Elskendes Kurren holdt op,
 Staaer han i lave Parterre og trylles saa godt som den Rige,
 Medens den kastede Last udenfor venter paa ham,
 87 Og skjøndt han sidste Skiærv paa Musernes Alter henlagde,
 Synger paa Hiemveien han Billingtons mindede Sang.
 Have I ikke hørt, at Haarlokkens Kunstner uddeler
 90 I det prægtige Rom Smagens retfærdige Priis:⁴⁾
 Have I aldrig hørt, at Barcaruolerne⁵⁾ synge
 Tassos romantiske Digt ud i den lyttende Nat?
 93 O hvor mangt et Hierte, som dulget under en Kittel,
 Slog for Erminia, slog, o Chlorinda! for dig!
 Lig Orangerne, groe de fine, ædlere, Kiendsler
 96 Hist af sig selv, mens her Drivehuusvæxter de er,
 Thi for den nærmere Sol hvert Hierte sig yppigt udfolder,
 Meer og høiere Liv svulmer i Daad og i Lyst.
 98 Skabende, himmelske Ild, som styrer Aarets Omveltning!
 Sandens ypperste Gud! Glimt af det evige Liv!
 Rul ei saa fiernt fra os bag Storme og Nætter af Skyer!
 102 Smelt den Himmel af Blye Vinteren hvælver om os!
 See! som den æmmeste Elsker i fiern Adskillelse sørger,
 Og til sukkende Mund trykker de malede Træk,
 105 Saaledes stirre vi hen paa Arnens Lue, dit Billed,
 Saa, Aelskede! vi længes og sørge for dig.

4) Hærskæerne i Rom udgiøre en af alle Sænger: frygtet æsthemsk Rer.

5) Gondoliererne i Venedig.